

Over Lynn

- Ze weet wel hoe ze mijn moeder moet aanpakken. Dat zou ik zo niet durven, zei Nania.
  - Lynn durft alles, zei Renee, die naast Nania op de tweezitsbank zat. En dat wil ze weten ook. Het was avond en Nania was bij Renee op bezoek. Ze had Renee een paar dagen daarvoor nog gezien, toen zij naar de stal gingen, maar ze had vanavond niets te doen en bij Renee was ze altijd welkom.
  - Volgens mij is ze nergens bang van, zei Nania.
  - Ze heeft zo haar angsten.
  - Maar ze durft alles, zei je.
  - Dat klopt. Ze gaat zelfs de confrontatie aan met haar eigen angsten.
- Nania knikte meer afwezig dan begrijpend.
- Eigenlijk, zei ze, kom ik niet zo vaak bij Lynn. Ze zegt dat ik welkom ben, maar om de een of andere reden ga ik bijna nooit. Terwijl ik regelmatig bij mijn moeder kom. Die woont daar niet ver vandaan.
  - Je bent echt welkom bij haar, zei Renee. Dat weet ik zeker. Ze mag je heel graag.
  - Ja, glimlachte Nania. Wel op een vreemde manier, moet ik zeggen.
  - Hoe bedoel je dat?
  - Nou... een tijdje geleden zat ze me aan te kijken en toen ik vroeg waarom ze zo naar me staarde, zei ze dat ze tot op de bodem van mijn ziel kon kijken en dat ze aangenaam verrast was.
  - Vind je dat vreemd?
  - Wat bedoelde ze dan?
- Renee stond op om koffie in te schenken. In de open keuken pakte ze de koffiepot van het plaatje.
- Ze bedoelt er alleen maar mee, dat je een interessant karakter hebt.
  - Het is een compliment, bedoel je?
  - Ja, zei Renee, die de pot terug op het plaatje zette. Zwart, was het toch?
  - Zwart, graag.
  - Koekje?
  - Ja, lekker.
- Toen Renee weer op de bank zat, zei Nania:
- Toch, ik kreeg er een onbehaaglijk gevoel van. Ze heeft soms van die koude, groene ogen. Niet zoals jij. Jij hebt echt een lieve blik.
  - Suf, noemt Lynn dat. Ik heb een suffe blik.
  - Welnee, zei Nania verontwaardigd. Jouw ogen zijn veel mooier dan die van Lynn.
  - Lynn zou mijn ogen niet willen. Een slang heeft volgens haar groene ogen.
  - Een slang? Vindt ze dan, dat ze een slang is?
  - Nee, zij niet. Claire zei eens dat Lynn net een slang is.
  - En Lynn is het met haar eens?
  - Dat weet ik niet, zei Renee. Het was als een belediging bedoeld, dat weet ik wel. Maar Lynn raak je niet zo makkelijk.
  - Ze is een beetje ongevoelig, bedoel je?
  - Dat nou ook weer niet. Ze is gevoeliger dan ze toe wil geven. Ze ervaart... hoe moet ik dat nou zeggen... Laat ik het zo proberen. Als iemand jou beledigt, ben je boos, neem ik aan.
  - Ja, natuurlijk. Lynn niet?
  - Zo werkt dat niet bij haar. Ze is vrijwel meteen afgeleid door de mimiek van haar tegenstander en door de klank van de belediging. De woorden zeggen haar niet zoveel. Tenzij ze denkt te kunnen spelen met die woorden. Dan gaat ze er zelfs gretig op in.
  - Dat is toch vreemd? zei Nania.
- Renee haalde haar schouders op.
- We zitten al even over Lynn te kletsen. Wil je iets doen? Een film kijken... Of zullen we een taart bakken? Ik heb appels in huis.
  - Nee, vandaag niet. Ik klets liever wat. Kletsen jullie nooit?
  - O, zeker wel, maar anders. Jij bent echt in de persoon geïnteresseerd, Lynn en ik trekken een gesprek

meestal in de breedte. Het gaat al gauw over de maatschappij, mensen in het algemeen, het leven, de dood...

- Het zal de leeftijd wel zijn, zuchtte Nania. Mijn moeder is iets jonger dan jullie, maar zij begint ook altijd over de doden in Afrika en onrecht in de maatschappij en zo. En over de hypotheek, daar heeft ze het vaak over. Ze heeft een hoge hypotheek.

- Vervelend, zei Renee. Maar Nania, ga eens vaker bij Lynn op visite. Ze zou het zeker waarderen.

- Zit ze dan op visite te wachten?

- Nee, dat niet, maar ze mag je graag.

- Zoals je het daarnet zei, klonk het alsof Lynn zich eenzaam voelt.

- Eenzaam... misschien wel. Maar niet op de gebruikelijke wijze.

- Ken je haar zo goed?

- Och, kennen... Soms denk ik, dat ik haar nooit zal kennen. Maar er zijn ook momenten waarop ik zeker weet hoe ze is. Het ligt een beetje aan het weer, denk ik.

- Aan het weer? zei Nania verbaasd.

- Sorry, zo ontsporen onze gesprekken meestal. Ik flap er wat uit, Lynn reageert met een hoop onzin en voor je het weet, hebben we een discussie over het jagen op walvissen door Eskimo's.

- Dat is zielig.

- O ja, je bent dol op dieren.

- Jij toch ook, Renee?

- Jawel, maar Eskimo's jagen al heel lang op walvissen.

- Waarom? Kunnen ze die dan niet te pakken krijgen?

Renee schoot in de lach. Nania glimlachte welwillend mee.

- Die Nania, zei Renee. Inderdaad, zo verlopen onze gesprekken meestal. Je begint het al te leren.

- Dank je, zei Nania. Ik heb toch nog een vraag.

- Over Lynn en mij?

- Ja, als het mag.

- Van mij mag het. Overigens, hou jij van voetbal?

- Nee, hoezo?

- O, zomaar. Ik heb overigens wel het gevoel dat je het karakter van Lynn problematischer vindt voor onze vriendschap dan het mijne.

- Nou, dat is toch logisch? Jij bent best gevoelig en romantisch en zo. Lynn lijkt me meer een kouwe kikker. Levert dat geen problemen op?

- Soms.

- Hoe doe je dat dan?

- We doen er niets bijzonders voor. Lynn is namelijk op een invoelende wijze nuchter en ik ben op een nuchtere wijze invoelend.

- Ja ja...

- Je snapt het niet.

- Ik denk wel, zei Nania met een glimlach, dat ik begin te begrijpen hoe jullie met elkaar omgaan.

- Hoe dan? vroeg Renee nieuwsgierig.

- Als vriendinnen. Als echte hartsvriendinnen.

Renee staaarde haar een moment aan.

- Ik vraag me af, zei ze toen, hoe jij zult zijn, Nania, als je onze leeftijd bereikt hebt.

- Gewoon, nog dezelfde.

- Nee, zei Renee, dat geloof ik niet. Op wie zul je het meest lijken? Op Lynn, of op mij?

- Op jou, natuurlijk.

- Dat moet je niet zeggen,

- Je denkt toch zeker niet dat ik net zo kil kan zijn als Lynn?

- Dat weet ik niet, zei Renee. Maar wat ik wel weet, is dat ik verrast ben. Er zit meer in jou, dan je zou vermoeden.

- Zit jij nou ook al naar mijn ziel te loeren?

Renee reageerde niet.

- Ik vind je nu wel een beetje griezelig, zei Nania, net als Lynn.
- Je doet haar onrecht, zei Renee. Ga eens bij haar langs.